

O SOFI
KSANEN
Purificare

Traducere din limba finlandeză
de Adela Victoria Korshin

POLIROM
2021

— Ce-ai în coș?

— Ciuperci. Tocmai vin de la cules de ciuperci.

Bărbatul apucă coșul, privi în el și îl aruncă. Ciupercile se rostogoliră cu zgomot pe jos. Aliide se uită la ele lung, nu îndrăznea să îl privească pe bărbat. O să se întâmple acum. Trebuia să își păstreze calmul. Nu putea să-și piardă sângele rece, nu putea să își arate frica ce fierbea în ea. O transpirație rece îi curgea din dosul genunchilor, în încălțări, iar amortăala începu să i se răspândească în tot corpul, membrele i se goliră de sânge. Poate că n-o să se întâmple nimic, poate că nu avea nici un motiv să se teamă.

— Ai mai fost la noi, așa-i? Cu sora ta. Ești sora nevestei banditului ăluia.

Aliide se uită lung la ciuperci. Putea să vadă haina de piele cu coada ochiului. Scârțâia când el se mișca. Bărbatul râse, cu urechile tot mai roșii. Bocancii cromati îi luceau, deși drumul era prăfuit, iar el nu era neamț. Ar fi trebuit oare să fugă de acolo, să se încreadă că n-o s-o împuște de la spate? Sau că o să rateze? Dar apoi bărbatul s-ar fi dus direct la casa ei și le-ar fi luat pe Ingel și Linda și ar fi așteptat-o să se întoarcă acasă. Și dacă fugi nu-ți recunoști prin asta vinovația?

La primărie, bărbatul cu urechi mari raportă că Aliide le ducea de mâncare bandiților. Lumina îi lucea prin lobii urechilor. O împinse pe Aliide până în mijlocul camerei, iar apoi plecă.

— Tovarășă Aliide, m-ai dezamăgit.

Vocca era aceeași ca prima dată. Era același bărbat. *Ești sigură, tovarășă Aliide?* Bărbatul se ridică și rămase lângă biroul ascuns în întuneric, o privi, dădu din cap și oftă adânc. Era foarte trist.

— Am făcut totul ca să te ajut. Nu mai pot face nimic acum.

Le făcu semn bărbaților din spatele său, iar aceștia veniră să o ia. Bărbatul părăsi și el camera.

Măinile lui Aliide erau legate la spate și îi puseseră un sac în cap. Bărbații ieșiră din cameră. Nu vedea nimic prin material. Undeva, apa picura pe jos. Prin sac simțea miros de pivniță. Ușa se deschise. Bocanci. Cămașa lui Aliide fu ruptă de pe ea, nasturii zburară pe jos și se loviră de pereți, nasturi nemțești de sticlă și apoi... Aliide se transformă într-un șoarece dintr-un colț al camerei, o muscă de pe bec care zbură de-acolo, un cui din peretele de placaj, o piuneză ruginită din perete. Era o muscă și se plimba pe sânul gol al unei femei, femeia era în mijlocul camerei cu un sac în cap, iar ea mergea pe o vânătaie nouă, sângele se aduna sub pielea sânelui, o dungă roșie pe care umbla musca, pe vânătaii care se răspândeau dinspre mamelonul umflat precum continentele pe un glob pământesc. Când pielea dezvelită a femeii atinse podeaua de piatră, femeia nu se mai mișcă. Femeia cu un sac în cap din mijlocul camerei era o străină, iar Aliide nu mai era acolo, inima îi alerga pe piciorușe de omidă în șanțuri unghere crăpături, se unise cu rădăcinile care creșteau în pământul de sub cameră. *Să facem oare săpun din ea?* Femeia din mijlocul camerei nu se mișca, nu auzea, Aliide devenise un strop de sculpat de pe unul dintre picioarele mesei, o termită lângă gaura ei, într-o scorbura rotundă dintr-un copac, un copac bătrân, un copac bătrân crescut din pământul Estoniei, care încă simțea pădurea, care încă simțea apa și rădăcinile și cârțițele. Se scufundă departe, era o cârțiță care împingea un morman de pământ în grădină, în grădină unde putea simți ploaia și vântul, un pământ umed respirând și șoptind. Femeii din

mijlocul camerei i se vârăse capul într-o găleată de lături. Aliide era afară, afară în pământul umed, pământ în nările ei, pământ în părul ei, pământ în urechi, iar câinii alergau peste ea, labele lor apăsând pământul care respira și gemea, iar ploaia se topea în el, șanțurile se umpleau, iar apa se ciocnea și se învolbura în șuvoiul ei, undeva acolo erau niște bocanci cromati, undeva acolo era o haină de piele, undeva era mirosul rece de băutură și undeva rusa se încălcea cu estoniana, două limbi putrezeau și clocoteau.

Femeia din mijlocul camerei nu se mișca.

Deși corpul lui Aliide se zvârcolea, deși pământul încerca să o țină în el, mângâindu-i blând carnea chinuită, lingându-i sângele de pe buze, sărutându-i părul smuls din gură, deși pământul făcea toate acestea, nu era destul, ceva o aduse înapoi. O cataramă zângâni și femeia din mijlocul camerei tresări. O ușă se închise cu zgomot, niște bocanci izbiră ceva, un pahar cu băutură clincheti, un scaun fu târâit pe jos, un bec se legăna din tavan, iar ea încercă să scape – era o muscă pe bec, atârănând de wolframul filamentului –, dar cureaua o readuse la realitate, o curea cu atâtea găuri, că nici nu o auzeai, mai găurită decât un plici de muște. Ea tot încerca, era o muscă, zbură departe, zbură pe tavan, zbură de lângă bec, cu aripi transparente, o sută de ochi, dar femeia de pe podeaua de piatră găfâia zvâcnindu-se. Avea un sac tras peste cap, iar sacul mirosea a vomă și nu era nici o gaură în el prin care să intre o muscă, musca nu avea cum să găsească o cale ca să ajungă în gura femeii, ar fi putut să încerce să o sufoce, să o facă să vomite din nou și să se asfixieze. Sacul mirosea a urină, era ud de urină, voma era mai veche. Ușa se izbi, bocancii se izbiră, deasupra bocancilor era un țocăit de buze, un

pleascăit de limbă, pe podea cădeau firimituri de pâine ca niște sloiuri de gheață. Tocăitul se opri.

— Pute. Luați-o de aici.

Se trezi într-un șanț. Era noapte, ce noapte? Trecuseră oare o zi, două sau fusese doar o noapte? O bufniță buhăi de undeva. Nori negri treceau peste cerul luminat de lună. Părul îi era ud. Se ridică și se târi spre drum. Trebuia să ajungă acasă. Cămașa, desuurile, rochia și jartierele erau la locul lor. Nu avea batic. Ciorapii lipseau. Nu putea merge acasă fără ciorapi, pur și simplu nu putea, pentru că Ingel... Oare Ingel era încă acasă? Ingel era bine? Dar Linda? Aliide începu să alerge, n-o mai țineau picioarele, se agăța, se târa, se cățara, se împleticea, se clătina, schiopăta și se împiedica, dar înainta neîncetat, orice mișcare o aducea mai aproape de casă. Ingel era sigur acasă, nu o voiseră decât pe ea de data asta, Ingel trebuia să fie acasă. Dar cum o să-i explice lui Ingel că plecase cu ciorapii pe ea și se întorsese fără ei? Putea să îi spună că își uitase baticul în sat. Erau bălți pe drum, plouase. Bine. Și-a scos baticul umed și l-a uitat pe undeva. Dar ciorapii, nu putea merge acasă fără ciorapi. Nici o femeie respectabilă nu ar umbla fără ciorapi, nici măcar în grădină. Magazia. Erau ciorapi acolo. Putea să ia niște ciorapi de acolo. Dar ușa magaziei era închisă, iar Ingel avea cheia. Nu putea să intre în magazie altfel. Doar dacă nu cumva cineva uitase ușa deschisă.

Aliide se concentrează asupra ciorapilor tot drumul spre casă, nu se gândi la Ingel, la Linda sau la nimic din ceea ce se petrecuse. Enumeră cu voce tare tot felul de ciorapi: ciorapi de mătase, ciorapi de bumbac, ciorapi maro închis, ciorapi negri, ciorapi roz, ciorapi gri, ciorapi de lână,

ciorapi de cârnați, magazia se ivi în fața ei, se crâpa de ziuă, ciorapi pentru copii, înconjură pășunea pentru a ajunge în spatele casei, ciorapi brodați, ciorapi de fabrică, ciorapi care valorau două kilograme de unt, ciorapi care valorau trei borcane de miere, chenzina pe două zile. Muncise două, trei zile cu Ingel prin casele altor oameni și primiseră câte o pereche de ciorapi de mătase neagră cu întăritură de lână la degete. Salciile argintii foșneau pe drumul spre casă, casa se zărea printre mestecenii din curte, luminile erau aprinse înăuntru, Ingel era acasă! Câinele nu se auzea, ciorapi de lână nevopsiți, ciorapi de capron, ajunse la magazie, încercă ușa. Era încuiată. Trebuia să meargă în casă fără ciorapi, stând departe de lumină, așezându-se repede la masă și ascunzându-și picioarele sub ea. Poate că nimeni nu și-ar fi dat seama. Ar fi avut nevoie de o oglindă. Aliide își atinse obrajii, își netezi părul, își pipăi capul, însă era lipicios la atingere, ciorapi de mătase, ciorapi de bumbac, ciorapi de lână, ciorapi de capron. Când ajunse la fântână, scoase o galeată cu apă, se spală pe mâini, și le frecă cu o piatră fiindcă nu avea perie, ciorapi maro, ciorapi negri, ciorapi gri, ciorapi culoarea pielii, ciorapi brodați, acum trebuia să meargă în casă. Oare era în stare? Putea oare să-și ridice piciorul peste prag, putea să le vorbească? Cu puțin noroc, Ingel era încă prea somnoroasă ca să stea de vorbă. Poate că Linda dormea, era încă foarte devreme.

Aliide își forță corpul să intre în grădină, privind-se singură cum mergea de undeva din spate, cum i se ridicau picioarele, cum mâna apuca clanța, cum vocea sa striga „Eu sunt”. Ușa se deschise. Ingel intră. Din fericire, Hans era în cămară. Aliide oftă. Ingel se uită lung. Aliide își ridică mâna ca să-i facă semn lui Ingel să nu

spună nimic. Privirea lui Ingel alunecă și rămase pironită asupra picioarelor fără ciorapi ale lui Aliide, iar Aliide își feri privirea și se aplecă să-l scarpine pe Lipsi. Linda alergă în bucătărie din camera din spate și se opri când văzu că marginile gurii lui Ingel erau trase mult în jos. Ingel o trimise pe Linda să se spele. Linda nu se mișcă.

— Eu zic să faci bine și să mă ascuți!

Linda o ascultă. Albia de email zângănea, apa pleoscăia, Aliide încă stătea în același loc și puțea. Oare îi observase Linda picioarele goale? Se despărți din nou de corpul ei, destul cât să se poată târi spre pat, și reveni în el doar când simți bine cunoscuta saltea de paie sub ea. Ingel veni la ușă și îi spuse că îi pregătește o baie după ce pleacă Linda la școală.

— Arde-mi hainele.

— Toate?

— Toate. Nu le-am spus nimic.

— Stiu.

— O să vină să ne ia din nou.

— Linda trebuie să plece de aici.

— Hans o să se prindă că ceva nu e în regulă, Hans nu trebuie să bănuiască nimic. Nu trebuie să îi spunem.

— Nu trebuie să îi spunem, repetă Ingel.

— Trebuie să plecăm de aici.

— Unde? Dar Hans...